

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.236 van 23 september 2008
in de zaak X / II

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 april 2008 hebben ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 7 februari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat G. VAN DER BORGHT loco advocaat P. VAN DER WEEËN en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Betreffende de procedure.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting stukken neer. Deze stukken dateren van 22, 23, en 26 februari 2007. De raadsman van de verwerende partij verzet zich niet tegen het neerleggen van de stukken, voor zover de minister van Binnenlandse Zaken er kennis van heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat deze stukken zich daarin bevinden, en de minister van Binnenlandse Zaken er derhalve rekening heeft mee kunnen houden. Het neerleggen van de stukken ter terechtzitting brengt derhalve niets bij bij het administratief dossier, en zij worden dan ook uit de debatten geweerd.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 16 maart 2007 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 7 februari 2008 beslist de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds juni 2003 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, perfect ingeburgerd zijn, blijk geven van een grote burgerzin, Nederlands leerden, spreken en schrijven, dat mevrouw ook cursussen volgde om haar Frans te vervolmaken en een opleiding als arts volgt, dat mijnheer werkbereid is, dat zij zich de Belgische zeden en gewoonten en de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 4 augustus 2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hun betekend op 6 augustus 2003. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan een maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de huidige situatie in Albanië betreft dient terdege opgemerkt te worden dat er volgens de FOD Buitenlandse Zaken geen problemen zijn om voor professionele of familiale redenen naar Albanië te reizen (Bron van 7 februari 2008 website diplomatie.be). Wat de bijgevoegde verklaring van de Burgemeester van Gurre omtrent de dreiging voor betrokkenen betreft dient opgemerkt te worden dat deze verklaring niet kan aanzien worden als een objectief document en bovendien werd dit documenten niet vertaald door een beëdigd vertaler aangesteld door de Rechtbank van eerste Aanleg. Zodoende kunnen ook deze gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene problemen in hun land van herkomst reeds het voorwerp uitmaakten van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. De aanvraag werd afgewezen. Deze problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Bovendien moet er nog gesteld worden dat omtrent de bewering dat ‘betrokkenen vanwege de politiediensten en de overheid geen enkele bescherming of hulp dienen te verwachten’; hieromtrent dient gesteld te worden dat betrokkenen hiervan geen enkel bewijs aangeven, zodoende kan deze loutere bewering ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het E.V.R.M. betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 E.V.R.M. volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijk of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het E.V.R.M.

Wat de zogenaamde 'tijdelijke inbreuk op het gezinsleven door iemand te dwingen zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen' betreft dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)

Het gegeven dat mevrouw hogere studies volgt is niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15 december 1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben, of niemand meer hebben om op terug te vallen in het land van herkomst waar zij voor korte tijd veilig zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleven immers ruim 30 jaar in Albanië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkenen een visum dienen aan te vragen in Rome, vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Regelmatig zijn er burgers van Albanië die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Rome. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen namelijk de lange wachttijden, de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als uitzonderlijke omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.

Het argument dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de reguliere weg – namelijk bij de Belgische ambassade in Rome conform art. 9.2 van de wet van 15 december 1980 – omwille van het feit dat zij niet beschikken over een niet-precaire verblijfstitel van het land waar men de aanvraag indient – kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen worden immers niet verplicht zich daadwerkelijk naar Rome te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar; na contact met de Belgische Ambassade te Rome blijkt dat betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15 december 1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kunnen opsturen vanuit het land van herkomst of vanuit een land waar zij buiten het Schengengrondgebied kunnen verblijven.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen dus ook vrij hiertoe toch een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis.

Het IOM beschikt ook over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat de kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hen geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als uitzonderlijke omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken ...

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 4 augustus 2003."

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste, tweede, derde, en vierde middel werpen verzoekers de schending op van het recht van verdediging, de motiveringsplicht, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, artikel 33 van de Conventie van Genève, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.). Zij betogen dat zij in hun aanvraag zowel argumenten met betrekking tot de ontvankelijkheid als de gegrondheid naar voor hebben gebracht. Zij volharden dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangebracht die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen. De bestreden beslissing vormt een permanente inbreuk op het gezinsleven van verzoekers en heeft buitengewoon nadelige gevolgen die niet in verhouding staan met de beoogde situatie. Zij gaan verder in op de administratieve chaos en de veiligheidssituatie in Albanië, de doorgedreven integratie van het hele gezin, en het feit dat hun oudste dochter naar school gaat. Met betrekking tot de beweerde schending van artikel 3 E.V.R.M. betogen zij dat ze bij een terugkeer onmiskenbaar een probleem hebben met de personen die hen voordien poogden te vermoorden omwille van de uitvoering van de bloedwraak.

3.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers geven in essentie hun versie van de feiten en beweren dat de door hun aangebrachte elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekers betwisten volgend motief van de bestreden beslissing niet: “Hun asielaanvraag werd afgesloten op 4 augustus 2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hun betekend op 6 augustus 2003”. Artikel 33 van de Vluchtelingenconventie heeft betrekking op “vluchtelingen” en “kandidaat-vluchtelingen”. Verzoekers zijn na de afsluiting van hun asielprocedure geen vluchteling, noch kandidaat-vluchteling meer, zodat deze bepaling door hen niet dienstig kan worden ingeroepen.

Ook met betrekking tot de beweerde schending van artikel 3 E.V.R.M. verwijzen verzoekers enkel naar het relaas dat zij ook deden tijdens hun asielprocedure, die definitief werd afgesloten met voornoemde beslissing van de Commissaris-generaal. Zij maken derhalve op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 3 E.V.R.M. schendt.

Verder betogen verzoekers dat de bestreden beslissing “buitengewoon nadelig (is) voor de betrokkene”, zonder evenwel op voldoende concrete wijze uit te werken waarom dit het geval zou zijn.

Ten slotte betwisten verzoekers de volgende motieven van de bestreden beslissing niet: “Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 4 augustus 2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hun betekend op 6 augustus 2003. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan een maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”, “Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”, “Wat de huidige situatie in Albanië betreft dient terdege opgemerkt te worden dat er volgens de FOD Buitenlandse Zaken geen problemen zijn om voor professionele of familiale redenen naar Albanië te reizen (Bron van 7 februari 2008 website diplomatie.be).”, “Bovendien moet er nog gesteld worden dat omtrent de bewering dat ‘betrokkenen vanwege de politiediensten en de overheid geen enkele bescherming of hulp dienen te verwachten’; hieromtrent dient gesteld te worden dat betrokkenen hiervan geen enkel bewijs aangeven”, “Wat de zogenaamde ‘tijdelijke inbreuk op het gezinsleven door iemand te dwingen zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen’ betreft dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het”, “Het lijkt ook erg

onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben, of niemand meer hebben om op terug te vallen in het land van herkomst waar zij voor korte tijd veilig zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleven immers ruim 30 jaar in Albanië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”, “De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”, en “Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 4 augustus 2003”.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Het eerste, tweede, derde, en vierde middel zijn niet gegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig september tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC.